

tigt Punkt, hvorom der kan være forskellige Meninger.

§§ 75 og 76.

Anklagekriftet danner det formelle Grundlag for Sagen, og da Tiltalte ikke har havt nogen Opfordring til at rette sit Forsvar paa andre end de i anførte Skrift indeholdte Poster, kan han retfærdigen heller ikke dømmes for andre. Derimod kunne Dommerne ikke være bundne ved Anklagerens Paastand, da han ikke er raadig over Sagen. Saaledes maae de anvende de rette Love, som passe paa Sagen, om Anklageren end har formeent, at andre Love burde bringes i Anvendelse, og det uden Hensyn til, om hine Love ere strengere eller mildere end disse, og ligesaa maa det overlades dem at vælge Graden af Straffen indenfor Lovens Grændser uafhængigt af Anklagerens Øtringer i saa Henseende.

Findes Tiltalte ikke at kunne dømmes i Straf, har man troet, at han, forsaavidt der handles om, hvorvidt han er skyldig i en Forbrydelse, bør ganske frifindes, og at altsaa ingen saakaldet Frifindelse for videre Tiltale skal finde Sted. Naar Dommerne ikke ere bundne til lovbestemte Bevisregler, kan Frifindelse for videre Tiltale ingenstunde betyde, at Retten har været overbevist om Tiltaltes Skyld, men at det lovbestemte Bevis derfor ikke har været tilstede, og naar Formodningen mod ham er ringere, synes den, om samme end grunder sig paa hans eget mistænkelige eller uforstgigtige Forhold, ikke at burde have saa betydelige Virkninger, som nu følge af omhandlede Frifindelsesmaade.

Spørgsmaalet om Straf og det om Erstatning kunne hos os behandles i Forening og afgjøres ved een Dom, og der synes ikke at være Anledning til deri at gjøre Forandring. Men dette er ikke til Hinder for, at Erstatningsspørgsmaalet, dersom Sagen ikke fornemmeligen dreier sig derom, hvilket i Sager mod en Minister letteligen kan tænkes, kan, hvis det ikke tilstrækkeligen kan oplyses enten til den Tid, da Straffeansvaret skal afgjøres, eller saasnart derefter, at Afgjørelsen af sidstnævnte Ansvar ikke utilbørligen forhales, henvises til en egen Sag, der vil blive at behandle ved Tiltaltes Bærnerthing.

Det er anseet rigtigst ikke at gjøre Forandring i Reglerne om, hvorvidt Tiltalte skal tilpligtes at erstatte Sagens Omkostninger. Det kunde vel synes, at Tiltalte, naar Frifindelse for videre Tiltale falder bort, altid maatte fritages for at erstatte Omkostninger, saafremt han frifindes i Hovedsagen, men det antages, at Forpligtelsen til at betale Omkostninger snarere maa afgjøres efter Reglerne for Erstatning end efter Reglerne for Straf, og at i de Sager, som komme for Rigsret, end ikke altid Spørgsmaal om Erstatning bortfalder, fordi Straf, som tillige har været paa staaet, ikke kan idømmes.

§ 77.

Da i Livssager Kongen altid giver Bestemmelse for, om Dommen skal fuldbyrdes eller ikke, vil det være rigtigst, at Dommerne i Rigsretten, naar de stemme paa Livsstraf, under Stemmegivningen tillige angive, om de finde Anledning til at anbefale Tiltalte til nogen Benaadning, der i saa Fald nærmere bør betegnes. Saadant vil ogsaa kunne skee i andre Sager, naar dertil findes tilstrækkelig Grund.

§ 78.

Den Regel i vore Love, at Formandens Stemme gjør Udslag, naar der skal vælges mellem Meninger, for hvilke der er lige mange Stemmer, synes billigen at kunne forandres derhen, at den for Tiltalte gunstigere Mening foretrakkes, forsaavidt der er Spørgsmaal om Straffeansvar eller Forpligtelser mod Staten. Dette stemmer med flere fremmede Loves Forskrifter.

§ 79.

Skjøndt Høiesteret affiger sine Domme uden at bekendtgjøre Forudsætningerne for samme, er det dog anseet rigtigst, at Rigsretten optager i Dommen Grundene for Doms slutningen. Det kan vel være vænskeligt at faae disse Grunde affattede paa en tilfredsstillende Maade i den korte Tid, som leevnes dertil, naar, som i Regelen, Dommen skal affiges den samme Dag, da Hovedforhandlingen sluttes, men af Hensyn hertil ville Grundene kunne angives paa en forfattet Maade.